

BẢN ÁN TỬ HÌNH

Bài chuyển thơ theo lời kể của KHÔI AN

Từ ngày Cộng Sản tràn vô,
Gây bao tang tóc đến cho gia đình. Chồng
thì bị án tử hình,
Sáu con nheo nhóc, một mình chị lo.

Trong hoàn cảnh rất cam go,
Không nhà, không việc, tự do không còn.
Thân cô lặn suối trèo non,
Không sao lo đủ sáu con no đây.

Làm sao thoát được cảnh này?
Đưa con qua Mỹ, hết ngày điều linh. Nhờ
vào bản án tử hình,
Lại thêm giúp đỡ nhiệt tình bạn thân.

Chị thì quyết chí liều thân,
Cả ba yếu tố, góp phần thành công.
Và tôi được sự tán đồng,
Để tường thuật lại, với lòng tôn vinh...

KHÔI AN

Tôi thẳng thốt đọc qua hàng chữ,
Xử phạt: **TRẦN BẮN BÉ - TỘI TỬ HÌNH.**
Liên quan trực tiếp tới mình,
Mà sao mẹ lại cố tình giấu đi

Tôi muốn biết có gì bí ẩn?,
Tờ giấy này má nhận hồi nào?
Bà đang nước nỡ ghen ngào,
Chuyện chưa thành tựu, biết sao giải bày.

Cô em chồng nói thay cho mẹ,
Vì thấy bà như kẻ mất hồn.
Bao lâu lo lắng bồn chồn,
Cứ suy tính mãi thiệt hơn chuyện này.

*Mẹ dự tính, đi thay cho chị,
Tìm mộ anh, đích thị nơi đâu.
Mới tin cho chị biết sau,
Tháng năm nhận giấy, mẹ đau ốm hoài*

Bà lại cố tỏ bày sự việc,
Trong ghen ngào thương tiếc con trai.
Công An họ kéo cả bày,
Yêu cầu ký nhận giấy này ngay đi,

Mẹ không ký, là vì nghĩ quẩn,
Ký coi như chấp nhận tử hình.
Lẽ nào đi giết con mình,
Họ hăm dọa, hãy nghĩ tình thằng Ba.

Tù ngoài Bắc, khó mà yên được,
Má sợ rằng đến lược thằng Ba.
Cũng không được họ buông tha,
Nên đành ký, ruột như là đứt luôn...

Bà vừa kể, lệ tuôn lã chã,
Vì thế mà mẹ đã dối lòng.
Không cho con đi tìm chồng,
Công An dọa nạt, mẹ không yên lòng...

Rõ được chuyện mẹ chồng vì đã,
Thương và lo đến cả con dâu.
Lòng tôi cũng giảm bớt sầu,
Mẹ con cùng một nỗi đau khôn cùng...

Sau biến cố vô cùng rúng động,
Được gọi là Giải Phóng Miền Nam.
Thực ra chỉ là dã tâm,
Trả thù hèn hạ, ngu đần mà thôi.

Anh đi tù từ hồi tháng sáu,
Thư cuối cùng Suối Máu, Biên Hoà.
Đây là lá thư thứ ba,
Tháng hai, bảy sáu, gửi ra thư này.

Rồi từ đó, đêm ngày trông ngóng,
Tôi như người lạc lõng, bơ vơ.
Tin anh tôi cố thăm dò,
Trả lời “không biết” tặng cho tôi liền.

Nên đành phải điền đơn khiếu nại,
Vào lúc này, tôi sống tại Mỹ Tho.
Nơi hẻo lánh, khó gửi thư,
Thư từ liên lạc, nhờ nơi mẹ chồng.

Cả chục lá đơn, không kết quả,
Trại tù Suối Máu đã làm ngơ.
Làm gì họ được bây giờ?
Cuối cùng tôi phải đi cho tới cùng...

Không Suối Máu, tôi dùng nơi khác,
Lại gửi đơn đến các cơ quan.
Tôi tin là có liên can,
Như là Toà Án Nhân Dân cấp vùng.

Biết địa chỉ, tôi cùng đều gửi,
Liên tục hoài đến mọi nơi cần.
Tiền tem chiếm hết một phần,
Vào tiền mua gạo, chuyện cần biết sao!

Vì lẽ đó, sau bao nhiêu tháng,
Nhà cầm quyền mới vấn hồi cho.
Bằng lòng cho biết lý do.
Chồng tôi bị giết, bằng tờ giấy kia...

Cô em chồng, vợi chìa tay đỡ,
Thấy đáng tôi, cô sợ té nhào.
Cac con cũng ôm sát vào,
Nghe tin ba chết, chúng ào khóc luôn.

Thấy phần số sao buồn hết sức,
Nhưng vì con, cố sức đứng lên.
Ở nhà má hai ngày đêm,
Trở về nơi trú, càng thêm ưu phiền...

Nhà tranh vách lá, riêng một cỗi,
Tiếng côn trùng, inh ỏi đêm thâu.
Gợi lên bao nỗi u sầu,
"Người buồn, cảnh có vui đâu bao giờ"...

Hai bên nội ngoại, đều xơ xác,
Không làm sao gánh vác giúp cho.
Một mình tôi phải tự lo,
Cho nên cuộc sống, cam go, nghèo nàn.

Ngày làm lễ phát tang Anh Bé,
Chỉ đủ tiền mua vé ba người.
Tôi, trai lớn, gái út thôi,
Họ hàng thì cũng đồng thời khó khăn.

Phần suy nghĩ, sợ rằng liên luy,
Kẻ tử tù, sẽ bị điều tra.
Gây thêm những chuyện phiền hà,
Phần vì xin phép đi xa khó lòng...

Chỉ vồn vện mẹ chồng, hai em gái.
Ba mẹ con tôi, cộng lại sáu người.
Vẫn còn sợ cảnh lôi thôi,
Công An khu vực, luôn coi chừng hoài...

Bàn thờ chỉ trưng bày di ảnh,
Đĩa trái cây, trong cảnh nghèo nàn.
Đèn cầy và một bát nhang,
Thật là hiu hắt, lệ tràn mi tôi.

Ai cũng cố, hãy thôi đừng khóc,
Để sợ người thóc mách trình thưa.
Người quen hàng xóm cũng ngừa,
Tự ngoài trước ngõ, như chưa biết gì.

Không ai dám tỏ gì thương tiếc,
Nhưng thâm tâm thì thiệt đau lòng.
Như vô tình dừng lại trông,
Không hề dám bước vào trong chia buồn...

Nhưng ánh mắt thì luôn thông cảm,
Việc anh Bé chết thảm trong tù.
Anh là người rất hiền từ,
Xóm làng thương tiếc, ưu tư rất nhiều.

Phần tôi, lúc này tiều tụy lắm,
Trước bàn thờ, ngồi ngắm hình anh.
Bao nhiêu kỷ niệm an lành,
Trước ngày “giải phóng”, đã nhanh tìm về...

*

* *

*Anh hối hả, ghé quê thăm hỏi,
Nơi tôi tạm sống với gia đình.
Mỹ Tho đang còn yên bình,
Dặn dò vội vã, tỏ tình mến thân.*

*Đâu ngờ đó là lần xa mãi,
Trông cảnh anh vội lái đi ngay.
Cho dù một cái vẫy tay,
Cũng không có được, buồn quay trở vào...*

*
* *

Về lại Mỹ Tho sao buồn quá,
Nước mắt tôi như đã cạn rồi.
Bỗng dừng lại chợt tuôn rơi,
Nghĩ về thân phận, cuộc đời của anh.

Là Thiếu Tá, nhưng anh liêm khiết,
Lo việc công, không biết riêng tư.
Chúng tôi luôn ở gia cư,
Nhà riêng không có, cho dù đơn sơ.

Là vợ lính, không lo cái chết,
Nhưng thà anh chết ở chiến trường.
Được dành hết trọn tình thương,
Vợ con hãnh diện, nêu gương anh hùng...

Nay anh chết, vô cùng tức tưởi,
Chung quy là cũng bởi thù hằn.
Tử tù thì thật là gặng,
Chính quyền nghi kỵ, người thân xa rời...

Nước mắt lại liên hồi tuôn chảy,
Đã làm tôi sợ phải bị mù.
Vớ đôi mắt đã sưng vù,
Người thì mệt lả, coi như chết rồi...

Tiếng con khóc, làm tôi tỉnh lại,
Vì các con, tôi phải gặng công.
Vội ôm con nhỏ vào lòng,
Và thầm hứa, **“mình sẽ không yếu hèn”**.

Tôi phải sống, với bằng mọi giá,
Và lần hồi, tôi đã khoẻ dần.
Chắc anh phù hộ tinh thần,
Dầu cho chưa được một lần thuốc thang...

Nhưng sức khoẻ tăng dần từ đó,
Lần ra vườn, nhổ cỏ trồng khoai.
Việc làm cũng giúp người ngoại,
Tay chân trầy trụa, bên ngoài sá chi.

Cái đáng sợ không gì sánh nổi,
Là chính quyền ghép tội gắt gay.
Sĩ quan nguy, đã không hay,
Lại còn tử tội, chẳng ai dám gần...

Tôi rất ngại cho phần lý lịch,
Chỉ khai cha mất tích thế thôi.
Điều luôn cần dặn con tôi,
Hãy nên ghi nhớ, hở môi là phiền...

Tuy dặn kỹ, nhưng liền sau đó,
Thằng thứ năm mới có vào trướng.
Suýt gây ra chuyện tổn thương,
Nghĩ con liệt sĩ, nó đương nhiên rồi.

“Cha đi lính, và rồi bị chết”,
Óc ngây thơ, nó biết thế thôi.
May cô giáo quen với tôi,
Liền ngăn nó lại, làm tôi giật mình.

Tôi lại khóc trong tình cảnh đó,
Tuổi thơ ngây, đâu có biết gì.
Mà sao buộc phải khắc ghi,
Ai công, ai tội, còn chi tình người!!!

Rồi cuộc sống sau thời giải phóng,
Đang yên bình, nay bỗng điêu linh.
Nhất là với những gia đình,
Chồng đi cải tạo, còn tình tệ hơn.

Riêng với tôi, nguồn cơn thê thảm,
Chồng tử tù, đâu dám công khai.
Sống không hộ khẩu rất gay,
Hai bên nội ngoại, thì phai nhạt dần.

Không giúp nổi, vì phần già yếu,
Cho nên tôi thấu hiểu chuyện này.
Phải tìm mọi cách để xoay,
Nhưng đâu có dễ, vì ai cũng nghèo...

Từ làm ruộng, sức theo không nổi,
Mất mùa luôn, quá đói nhọc nhằn.
Vẫn không có đủ cơm ăn,
Nên đành phải bán, san bằng nợ luôn.

Rồi tiếp đến vườn cây ăn trái,
Không bao nhiêu, nên phải cố công.
Hái xong.maven, đi bán rong,
lời thêm chút đỉnh, mới mong đủ tiền.

Nhưng trận lụt triều miền cả tháng,
Làm vườn cây tiêu tán sạch trơn.
Lấy đâu nguồn lợi nuôi con,
Buộc lòng tôi phải tìm nguồn khác thôi.

Buôn hàng lậu kiếm lời cũng dễ,
Miễn làm sao tránh né công an.
Mà trạm gác thì tràn lan,
Chẳng may bị bắt, thì hàng mất luôn.

Nên phải cố làm sao luồn lách,
Phát sinh ra nhiều cách dấu hàng.
Nên đâu có được dễ dàng,
Mỗi lần một ít, khó mang được nhiều.

Nên tôi phải cố liều tính kế,
Bảo hai trai lớn để cùng đi.
Mỹ Tho Bến Tre đâu dễ gì,
Qua phà Rạch Miễu, lắm khi phiền hà...

Lại phải đi cách xa thủ thế,
Nếu chẳng may mưu kế vạch trần.
Thì không bị bắt một lần,
Để mong tránh khỏi toàn phần tịch thu.

Thật tội nghiệp, thằng Tư nhỏ quá,
Tính nhát gan, nên đã dễ rơi.
Cặp da giả đựng sách thôi,
Đường và bột giặt bị rơi ra ngoài.

Nhìn thấy nó mặt mày xanh lắc,
Không dám dừng, bỏ mặt cho con.
Sợ liên lụy còn tệ hơn,
Qua phà xong, mới chờ con bên này.

Thì chỉ thấy thằng Hai mếu máo,
đến kề bên, liền báo cho tôi.
Thằng Tư nó bị bắt rồi,
Tôi ôm ngay nó, đồng thời trấn an.

Em còn nhỏ, công an sẽ thả,
Mẹ ở đây, con về nhà đi.
Đừng cho tụi nhỏ biết gì,
Chỉ thêm lo lắng, ích chi lúc này.

Tôi dự tính muốn quay trở lại,
Thì thằng Tư hốt hải rời phà.
Thấy tôi, nó liền khóc oà,
Càng thương con, càng tỏ ra hận mình.

Hận số phận điều linh khốn khó,
Vì bất tài, làm khổ đến con.
Càng gây thêm mối căm hờn,
Vì ai nên nổi cô đơn thế này!!!

Sau lần đó, tôi xoay cách khác,
khỏi gây thêm phiền khổ các con.
Cho dù mình khó nhọc hơn,
Thức khuya, dậy sớm, chẳng sờn lòng tôi.

Nhưng khổ nổi, vốn thời không có,
Cho dù tôi cố bỏ công ra.
Lại càng thêm thấy xót xa,
Không sao thấy được đâu là tương lai.

Tôi vào tận vườn cây ăn trái,
Mua, rồi đem giao tại Sài Gòn.
Mỗi lần một ít cỏn con,
Trừ đi cước phí, không còn bao nhiêu.

Nên lại nghĩ ra điều bán lẻ,
Nhưng cũng đâu có dễ dàng gì.
Công an xưa đuổi liền xì,
Nếu không chạy kịp, cấp kỳ tịch thu.

Những ngày đó coi như thê thảm,
Các con tôi không dám hỏi han.
Ra vườn đào bới khoai lang,
Ăn cho đỡ đói, **tôi tan nát lòng...**

Xoay đủ cách, nhưng không lo nổi,
Nên các con bữa đói, bữa no.
Thật là hết sức cam go,
Mẹ con còm cõi, âu lo chất chồng...

Rồi chị bạn có chồng Trung Tá,
Trước bảy năm cũng đã thân tình.
Ở chung một trại gia binh,
Nay chồng cải tạo, gia đình gần đây.

Tình cờ biết, qua hai đứa nhỏ,
Cùng học chung, nên rõ chuyện nhau.
Đó là nguyên nhân khởi đầu,
Để tôi theo chị, ngõ hầu đỡ hơn.

Từ công việc thuê đan lãnh mối,
Mẹ con tôi sớm tối gắng làm.
Đền dầu leo lét tối tăm,
Mờ luôn cả mắt, cố làm cho xong.

Tuy cố gắng, tiền công rẻ mạt,
Không đủ cho sinh hoạt hàng ngày.
Nên đành phải chịu bó tay,
Lại nhờ chị bạn, tìm thay việc liền.

Gốc từ Huế, chị chuyên nón lá,
Đại lý phân phối cả vùng này.
Cho tôi cơ hội quý thay,
Mượn hàng bán trước, chờ ngày trả sau.

Chợ Tân Hiệp, bắt đầu rất sớm,
Để bạn hàng sau đó phải còn.
Kịp lên đến tận Sài Gòn.
Một hai giờ sáng, đã đông người rồi.

Tôi phải đến kịp thời nhóm chợ,
Đúng nửa đêm, cột bó sẵn sàng
Trên chiếc xe đạp tồi tàn,
Trước là chồng nón, sau hàng linh tinh.

Đêm khuya vắng, một mình trơ trọi,
Đường gồ ghề, chân mỏi, mắt hoa.
Bình thường tôi rất sợ ma,
Bây giờ chỉ sợ người ta cướp đồ...

Có những lúc mưa to gió lớn,
Hàng bày ra biết dọn đi đâu.
Ny lon tủ lại thật mau,
Mặc thân tôi ướt, lòng sầu miên man.

Bán không được, phải mang bán dạo,
Ai cũng nghèo, chỉ đảo mắt trông.
Người mua chỉ là cảm thông,
Biết mình là kẻ chổng trong lao tù.

Không no đủ, mắc dù như vậy,
Các con như cây dại quanh rào.
Vẫn vương lên, đáng tự hào,
Dù không tiền, chẳng đứa nào học thêm.

Ba đứa lớn, đậu cao trung học,
Vì lý lịch, không được lên cao.
Trường nghề chúng để đậu vào,
Cũng yên tâm, tránh được bao phiền hà...

Hoãn nghĩa vụ, thành ra khỏi trốn,
Khó thi hành được bốn phận này.
Làm sao có thể tiếp tay,
Kẻ tàn ác, đã giết ngay cha mình.

Dù cho có thông minh học giỏi,
Khi ra trường, không khỏi tủi thân.
Không tiền lo lót về gần
Phần vì lý lịch, mất phần ưu tiên.

Nên bọn nhỏ mất quyền chọn chỗ,
Mà chính quyền phân bổ chỉ nhằm.
Những nơi hẻo lánh xa xăm,
Riết rồi chúng phải bỏ làm về đây.

Làm lật vật qua ngày để sống,
Còn hơn là cứ sống nơi này.
Không hề giao tiếp được ai,
Thật là bế tắc, tương lai u buồn...

Rồi lác đác tù nhân được thả,
Tôi mừng cho ai đã đoàn viên.
Phần mình nặng trĩu niềm riêng,
Cô đơn chiếc bóng, buồn phiền riêng mang.

Việc tìm mộ, còn đang bi đát,
Mẹ già rồi, tôi tiền bạc còn eo.
Chưa thoát ra được cảnh nghèo,
Nên chưa tròn trách, như theo nguyện cầu.

Một phép lạ từ đâu xui khiến,
Như hồn thiêng anh hiển linh ghê.
Để em được đón anh về,
Tám năm qua, em lỗi thề, buồn thay!

Trưa hôm đó, chị Hai vừa đến,
Liền vội vàng hỗn hển cho hay.
Có tin Dương Ba rồi đây,
Nguyên do nhờ chị bạn này giúp cho.

Chị dạy thế dùm cho chị ấy,
Trong ba ngày lấy cốt người em.
Khi về, chị cho biết thêm
Những điều cần thiết để đem cốt về.

Và cho biết gần kề nơi đó.
Còn có thêm ngôi mộ thứ hai.
Chắc thân nhân ra nước ngoài,
Tùm lum cỏ dại, không ai đoái hoài.

Chị liền hỏi luôn ngay chị ấy,
Chị có nhìn, và thấy được tên?
Trần Văn Bé được khắc lên,
Cái bia bằng gỗ, cho nên đã mờ...

Thật đúng chốc, không ngờ chi nữa,
Cảm giác tôi như tựa rùng mình.
Tôi còn nhớ rõ như in,
Hai anh cùng bị tử hình tại đây.

Các bạn tù đã dày công sức,
Khắc mộ bia từ lúc họ chôn.
Để thân nhân biết rõ hơn,
Tiện bề cải táng, không còn khả nghi.

Cơ may thật hiếm khi có được,
Chắc là nhờ ơn phước Trời ban.
Hồn thiêng anh đã góp phần,
Để hai bà chị được gần với nhau...

Mẹ anh, chạy lo mau giấy phép,
Thuê nhà quán, sắp xếp đủ đồ.
Mẹ và tôi từ Mỹ Tho,
Bên anh Mẹ, Cậu, cùng cô em chồng.

Chị của Thịnh chỉ đường tỉ mỉ,
Nên chúng tôi trực chỉ đến nơi.
Sau khi phát cỏ xong rồi,
Mộ bia còn chữ, làm tôi bồi hồi.

Thời gian tám năm rồi mà vẫn,
Còn nguyên, chưa có lẫn vào đâu.
Là do phép lạ nhiệm màu,
Cùng công các bạn, được bầu đi chôn...

Tiếng cuốc xẻng như hồn Anh gọi ,
Làm cho tôi thấy nhói trong tim.
Dựa gốc cây, tôi ngồi im,
Chỉ trong một chốc, là tìm thấy xương.

Không sâu lắm, nhưng tường đất cứng,
Còn y nguyên, âu cũng là hên.
Mẹ chồng nhận diện trước tiên,
Hàm răng thiếu một, y nguyên đây rồi.

Bà liền gọi để tôi xem thử,
Tôi nhìn ra một thứ thân quen.
“Áo sơ mi, có sọc đen”
Mà tôi mua lấy, kể bên những đờ.

Chắc bạn tù đã gom vô hết,
Chôn theo anh, để biết mà nhìn.
Các anh quả thật có tình,
Mắt tôi ràn rụa, khi hình dung ra...

Thương anh quá, hay là cảm động?
Vì đã hoàn thành mộng ước rồi.
Anh về cùng mẹ con tôi,
Không còn đơn lẻ ở nơi núi rừng...

Thieu xong cốt, Mẹ cùng đề nghị,
Đưa anh về an nghỉ tại Chùa.
Tôi cùng quan điểm bà đưa,
Nhà còn tạm bợ, ở Chùa tốt hơn...

*
* *

Đang đếm nón để khuya đi bán,
Tiếng hỏi dồn chị bạn rất thân.
Như đang phấn khởi tâm thần,
Tôi liền lên tiếng, không cần chờ lâu.

Chuyện gì thế hãy mau cho biết,
Nắm tay tôi, thấy thiệt là tình.
Móc từ túi, tờ nhật trình,
Một mẫu tin nhỏ, quả tình rất vui.

Thông cáo việc làm hồ sơ xuất cảnh,
Cho những người từng lãnh án tù
Tôi đọc cho biết thiệt hư
Thì nội dung nói y như rằng là :

*“ Những người trên ba năm tù tội,
Được làm đơn để tới Hoa Kỳ.
Vợ con người chết trong tù,
Cũng được chấp nhận, y như mọi người”...*

Tôi liền hỏi chị H thiệt không vậy?
Thiệt mà, ở Sài Gòn ai nấy đều lo.
Những người đủ điều kiện làm hồ sơ
Đều được nhận hết, để chờ duyệt xét.

Tối hôm đó, tôi liền mở hộp sắt,
Lấy tờ **“Trích lục án hình”** ra xem.
Anh linh thiêng, xin phù hộ cho em,
Được toại nguyện, đưa con em qua Mỹ.

Mẹ chồng tôi, sau khi nghe tỉ mỉ,
Bà lại lo, vì sẽ phải khai ra.
*Công An biết tử tội, họ khó tha,
Nếu không đi được, khó mà yên lả.*

Tôi đã quyết, nên phải lo bắt nấp,
Cơ hội vàng, không chểnh mảng được đâu.
Rồi điền đơn, sao giấy tờ thật mau,
Cùng chị H nộp vào ty ngoại vụ.

Và được xếp HO 7 thực thụ,
Tôi rất vui, vì mọi sự đã xong.
Nước mắt tôi lại tuôn chảy thành dòng.
Lại cầu nguyện vong linh anh lần nữa.

Nhưng chỉ mấy tuần sau đó nữa,
Tôi được thư sở Ngoại Vụ Sài Gòn.
Họ chối từ, vì thời gian chưa tròn,
Chết 76 thì còn thiếu nhiều lắm.

Tôi tức tối, vì lối nhìn lắm cảm,
Án tử hình, tức xa thẳm ngày về.
Tôi khiếu nại, nhưng họ chẳng có nghe,
Ba năm tù, là vấn đề chính yếu.

Người được nhận thì lú lo bàn tán,
Như là ruộng đang hạn gặp mưa rào.
Chia xẻ nhau tin tức, thật xôn xao,
Sắm đồ đạc, cùng với bao hạnh phúc...

Tôi bị dặt ra ngoài, thật oan ức,
Như đứa trẻ bị vứt bỏ bên lề.
Họ chuyện trò, không muốn để tôi nghe,
Vì tế nhị, hay vấn đề gì khác?

Tôi cười gượng, nhưng lòng đau như cắt,
Bởi thương đau đã chùng chất thêm đầy.
Vì nghĩ rằng tôi khó bề xử xoay,
Phải tìm cách, tôi cứ hoài suy nghĩ...

Giữa năm chín mốt, HO7 đi Mỹ,
Trước ngày đi, Chị H hoan hỉ ngỏ lời.
*Sao hết giấy tờ, rồi đưa cho tôi,
Tôi sẽ cố giúp, khi yên nơi ăn ở.*

Được chị giúp, tôi rất là mừng rỡ,
Ngoài hồ sơ, tôi còn bỏ hình anh.
Vào một phong bì lớn riêng dành,
Giao chị H, và chân thành cảm tạ.

Tôi hy vọng vào nhiệm màu, phép lạ,
Gặp được người mà ảnh đã làm chung.
Nhận ra anh, và cố giúp không chừng,
Rồi van vái, để anh cùng phù hộ...

Đưa tiễn chị, tôi khó ngăn lệ đổ,
Chúc gia đình chị thượng lộ bình an.
Nhìn theo xe cứ mỗi lúc xa dần,
Tôi đứng đó, với một thân trơ trọi...

Gia đình sĩ quan lần lượt rời khỏi,
Càng thêm buồn, vì quá đổi bơ vơ.
Nghe tôi khiếu nại, ai cũng nghi ngờ,
Nhưng tôi vẫn tin, chuyện bất ngờ sẽ đến.

Vì chị H là người tôi quý mến,
Không lơ là, khi nghĩ đến khổ đau.
Dù khó khăn chồng chất buổi ban đầu,
Chị đã hứa, thì trước sau như một.

Quả thật vậy, chị không để tôi sốt ruột,
Mới ba tuần, tôi đã nhận được thư.
Chị tỏ bày cùng tôi mọi tâm tư,
Và đề cập chuyện mà tôi nhờ chị.

Mọi diễn biến, được trình bày tỉ mỉ
*“Người anh chồng nói tiếng Mỹ rất hay,
Nguyên là Quốc Gia Hành Chánh trước đây,
Đã dịch hết hồ sơ gửi ngay di trú...”*

Kể từ đó, tôi vui dần tư lự,
Mỗi đêm về, tôi tâm sự cùng chồng.
Phù hộ cho tôi thoả được ước mong,
Kết quả đến, chỉ trong vòng hai tháng.

Tôi nhướng mắt, sợ mình đã đọc sẵn,
Chữ viết tay của chị H gửi cho tôi
***“Văn phòng ODP đã chấp thuận cho bà rời,
Họ liên lạc VN cấp thời lo thủ tục”.***

Tôi vừa mừng, và vừa lo hết sức,
Sau hai tuần, đợi tin tức héo hon,
Nhận được thư sở ngoại vụ Sài Gòn,
Báo cho biết, hồ sơ còn thiếu sót.

Cần bổ túc bản án về cái chết,
Tôi điếng người, làm sao biết mà lo.
Xử luật rừng, chưa chắc có lý do.
Mười lăm năm rồi, ai dò ra được...

Đem trích lục án hình ra tìm trước,
Bên góc trái, tôi biết được cơ quan.
Toà án quân sự quân khu 7
Tôi hy vọng hồ sơ còn trong đấy.

Không phương tiện, khó lòng tìm nơi ấy,
Tôi phải nhờ anh chị hãy giúp cho.
Nó ở ngay Sài Gòn, đi dễ so
Lời của anh chị hai cho tôi biết.

Chị hỏi lại *"liệu em có dám khai thiệt?"*
Tôi làm thinh, mồ hôi tiết ra đầy.
Tôi luôn khai anh mất tích lâu nay,
Giờ khai thiệt, có vạ lây không nữa?

Nhưng cơ hội đi Mỹ đã đến cửa,
Không thể nào tôi lần lữa rụt rè.
Cứ vững tin, sẽ không có vấn đề,
Giai đoạn chót "tròn giấc mơ đi Mỹ".

Gom hết bạc tiền, nhưng tôi cũng chỉ,
Đủ mua vé xe, và chi phí linh tinh.
Ở tạm nhà chị Hai của mình,
Anh chị cũng đang trong tình cảnh khổ.

Tôi không dám nhận nhiều sự giúp đỡ,
Chỉ tạm thời nhận ăn ở tại nhà.
Chỉ bấy nhiêu, tôi đã thấy xót xa,
Mọi chuyện khác, tôi nhờ qua thằng Út.

Mới tốt nghiệp Sư Phạm, khá đôi chút,
Cho mượn tiền, để đút lót người ta.
Nó chở tôi bằng chiếc xe honda,
Còn sớm quá, nên ít người qua lại.

Xe dừng lại, nó nhìn tôi ái ngại.
Tôi hơi lo, nhưng cũng phải làm gan.
Bảo cậu em, hãy chuẩn bị sẵn sàng,
Nếu có chuyện, mình vội vàng tẩu thoát.

Tôi tiến bước, và đưa tay kiểm soát,
Túi tiền mà tôi đã trót mượn vay.
Để biết chắc là nó đang còn đây,
Sẽ quyết định vận rủi may tôi đó.

Qua sân rộng, là một căn nhà nhỏ,
Bảng **TRẠM TIẾP DÂN** màu đỏ chữ vàng.
Căn phòng chỉ có mấy thước bề ngang,
Mà tôi thấy nó thênh thang khó bước.

Giờ còn sớm, tôi là người đến trước,
Phòng trống không, may có được một người.
Tên Công An, tuổi mới độ đôi mươi,
Ngồi bàn nhỏ, nằm gần ngay nơi cửa.

Thấy tôi, hần hắt hàm hỏi “cần gì”
Tôi đưa ra tờ trích lục án hình,
Cười xả giao, nhỏ nhẹ mở lời trình.
“Tôi muốn xin bản sao toàn bộ vụ án này”

Để bố túc giã tờ đi HO phải không?
Dạ phải, chú làm ơn giúp cho.
Cầm giấy lên, như cách để thăm dò,
Rồi hần lên tiếng báo cho nhận xét.

*“Án xảy ra từ bảy sáu, tôi biết chắc
Đã chuyển ra ngoài Bắc hết rồi”.*
Chú làm ơn cố gắng giúp dùm tôi,
Cùng với lúc gói tiền tôi trao lẹ.

Hần nắm lấy, và xuống giọng nói khẽ,
Được rồi, tôi sẽ cố để xem sao,
Mười lăm ngày nữa, chị hãy ghé vào,
Nếu tìm được, tôi sẽ trao cho chị.

Chào từ giã, tôi thấy lòng hoan hỉ,
Trên đường về, cứ suy nghĩ mông lung.
Vừa còn lo lắng, và cũng vừa mừng,
Chuyện biên bản, hầu như chừng sáng tỏ.

Nhưng nghi vấn, thì cũng nhiều vô số,
Lỡ mà tên Công An đó trốn luôn?,
Đòi thêm tiền? hay hồ sơ không còn?
Cứ nghĩ quẩn, tôi nóng lòng mong đợi.

Rồi cầu nguyện, “**anh ơi giúp em với**”,
Để mẹ con được thoát khỏi nơi này.
Thôi không còn sống trong cảnh đoạ đày,
Chờ đến hẹn, tôi thấy dài lâu quá...

Rồi cũng đến ngày hẹn như đã hứa,
Tôi đến đúng giờ mở cửa văn phòng.
Đúng tên hôm trước, tôi rất an lòng,
Vừa thấy tôi, hấn lấy ngay trong học.

Đưa cho tôi, nói “ĐÂY” nghe cọc lốc,
Tôi nhận bì thơ, và bóc ra xem.
Đúng tên **Trần Văn Bé**, không đọc thêm,
Cám ơn vội, không cần xem gì nữa.

Và lập tức bước liền ra khỏi cửa,
Mới thấy lòng phơi phới tựa bông hoa.
Nên cậu em cũng đã kịp nhận ra,
Có rồi hả? ôi thật là may quá.

Tôi liền mở ra xem lại tất cả,
Gồm ba tờ, được mô tả từng phần.
Lý lịch, diễn biến vượt ngục, án phải mang,
Và kết thúc bằng một hàng chữ lớn

XỬ PHẠT TRẦN VĂN BÉ TỬ HÌNH

Nhờ bản án, mà tôi mới biết được,
Toàn bộ câu chuyện vượt ngục rất rành.
Mới thấy thương, và tội nghiệp cho anh,
Trớ trêu thay! nó biến thành cơ hội.

Anh không xử bắn, mọi chuyện thay đổi,
Thế như là anh chịu tội giúp cho.
Để em và con mới được tự do,
Em phải cố sống sao cho xứng đáng...

Khi bản án tử hình nộp đầy đủ,
Không lâu sau, sở Ngoại Vụ cho hay.
Gia đình tôi được Mỹ chấp thuận ngay,
Được xếp HO14 thay vì HO bảy.

Tuy là thế, nhưng chưa hết trở ngại,
Giấy xuất cảnh bị giữ lại chưa giao.
Họ nói rằng Nhà Nước đã tiêu hao,
Để đào tạo con tôi, giờ phải trao trả.

Chờ có được biên lai của trường đã,
Để chứng minh nợ ổn thoả xong rồi.
Thì hộ chiếu mới được phát ra thôi,
Lại trở ngại, làm cho tôi đắng họng.

Đành quay gót, với đầy nỗi thất vọng,
Trong hoàn cảnh vất vả sống hiện nay.
Không thể nào mình nhờ cậy được ai,
Suy tính mãi, đành phải quay về mẹ.

Xem bà có cách nào để san sẻ,
Thật tình tôi không muốn để bà lo.
Điều mà tôi rất hết sức đắn đo,
Bởi vì lẽ, không muốn cho bà khổ.

Bà suy nghĩ trắng đêm, rồi công bố,
Cắt một phần đất vườn ở tại nhà.
Đưa cho tôi, như nhận trước gia tài,
Để tôi bán, và lo xoay công việc.

Quyết định đó, đã làm tôi khóc riết,
Tuổi thân mình, vì sự việc làm con.
Chưa có gì để tôi đáp đền ơn,
Giờ còn phải cam tâm bòn rút nữa...

Tôi rao bán mảnh vườn như mẹ hứa,
Với cõi lòng tan nát tựa thương vong.
Biết tôi cần tiền, muốn bán cho xong,
Bị ép giá, là chuyện không thể tránh.

Phải bấm bụng, để vượt qua hoàn cảnh,
Nên số tiền tôi nhận lãnh không nhiều.
Trả cho trường xong, không còn bao nhiêu,
Chỉ đủ để cho chi tiêu lật vật,

Bao nhiêu bận tiền xe là xong mất,
Nên cuối cùng phải thú thật thẳng em.
Để nhờ nó cố gắng giúp tôi thêm,
Ơn cứu giúp, tôi sẽ đền đáp lại...

Cuối cùng cũng vượt qua mọi trở ngại.
Không còn gì để tôi phải lo xoay.
Giấy xuất cảnh giờ đã có trong tay,
Và đã được xếp chuyển bay đến Mỹ.

Chỉ vốn vẹn một va li hành lý,
Mỗi đứa con thì chỉ một bộ đồ.
Tôi thì có được em trai mua cho,
Một áo lạnh, để phòng hờ giá rét.

Tôi ôm trên tay tài sản quý nhất,
Đựng trong bao, đã cột rất kỹ càng.
Di ảnh Chồng, cùng hình ảnh liên quan,
Và bản án giúp tôi sang được Mỹ.

Máy bay cất cánh, tôi mới yên trí,
Thật sự xa những phiền lụy bủa vây.
Cuộc sống sẽ an bình kể từ đây.
Bị tước hết, kể từ ngày “Giải Phóng”.

Anh hy sinh, để mẹ con được sống,
Đúng như điều anh hy vọng trước đây.
Em biết anh luôn theo dõi từng ngày,
Và phù hộ, cho em được may mắn...

Người chuyển thơ NGUYỄN SÁU
Oct./11/2023